

Inczédy Tamás

KIUGROTT PAP IS HOLTIG TANUL

2020-03-24 | **NOVELLA**

Finit Ágoston hite megingott az egyházi intézményekben, de meg sem fordult a fejében, hogy feladja papi hivatását. Sőt, továbbra is minden tőle telhetőt megtett a rábízott nyájért, és a kifejezés, hogy *kiugrott pap*, kellemetlen asszociációkat keltett benne, mint bukott lélek, gyenge jellem, elpocsékolt élet, örök kudarc és balsiker.

Egy nap azon kapta magát, hogy már a megváltásban, és magában a Megváltóban is kételkedik. De bízott benne, és imádkozott, hogy mindez próbatételének bizonyuljon, amely segíti, hogy igazi pappá váljon.

A szószéken állva azonban egyre gyakrabban érezte magát hazug csalónak. A keresztelések és a temetések is megviselték, az esküvőkön az ifjú párt figyelve úgy látta, ők vele együtt hazudnak.

útbaigazítást kapni

Éjjelente gyakran álmatlanul bámult a sötétbe, és azon gondolkodott, vajon csak a paplak szüette földéje van fölötte vagy valóban létezik Isten, s ebben a percben is figyeli az ő összezavarodott gondolatainak cikázását. Finit Ágoston tudta: ha nem akar megbolondulni, mielőbb döntenie kell. Szeretett volna magától Istentől útbaigazítást kapni – egyelőre nem kapott.

Most itt ül a távoli, idegen templom padsorában, maga sem tudva biztosan, miben reménykedik, mindenesetre meghallgatja a nagyra tartott Papsztár celebrálta misét. A templom zsúfolásig van. Finit Ágoston észreveszi, ahogy két sorral előtte egy húsz év körüli lány a telefonjára pillant, *egypercműlvakilenc*, mondja a mellette ülőnek; *mindjárt jön!* S amikor a lány kikapcsolja és a retiküljébe süllyeszti a telefonját, Finit Ágoston megkérdezi magától, irigykedik-e. Nem, nem irigy. Türelmetlen ő is.

Hetek óta készült erre a napra. Praktikus teendők egész sorát kellett elintéznie, hogy részt vehessen ezen a misén. Nem könnyű egy teljes napra megfelelő helyettesítést keríteni az ő isten háta mögötti plébániája számára. Megtehetette volna, hogy egyszerűen kiírja, a mise elmarad, akár megtoldja azzal, hogy betegség miatt, de ehhez nem fűlt a foga. Hazudik ő enélkül is eleget. Inkább ügyel-bajjal megszervezte a helyettesítést.

A paplaktól hajnalban indult kis kiránduló hátizsákjával, amibe egy napra való ételmet és ivóvizet készített. Civil ruha volt rajta, mert nem akarta, hogy a Papsztár lássa, távoli kollégák is kíváncsiak híres prédikációira. Beletartotta arcát a csípős

reggeli szélbe, és elszántan ment a távolsági busz megállója felé. Nem vallotta be magának, hogy a szélnél is jobban csiklandozza a remény, hogy a Papsztár csalódást okoz majd.

A távolsági buszon akadt ülőhelye, de nem az ő hosszú lába számára alakították. Egy darabig mocorgott, kereste a kényelmes pozíciót a négy és fél órás buszozáshoz, aztán feladta, és a jármű punnyasztó melegében mégiscsak elaludt. Álmában polip volt, akire rátekeredtek saját csápjai, hiába próbált szabadulni saját pusztító öleléséből, még jobban összegubancolódtott. Látta magát kívülről, és úgy festett, mint egy óriási, eleven gordiuszi csomó, amit csak szétvágni lehet. Izzadtságban úszva ébredt, és fájt-zsibbadt minden végtagja. Felnyögött. Az utasok felé fordultak, ő pedig örült, hogy nem reverendában van.

egy karizmatikus modern
pap

És most itt ül a távoli, idegen templom padosorában, hallgatja a híres Papsztárt, aki élőben ugyan alacsonyabb, mint képzelte, de épp olyan fiatalos, mint YouTube csatornáján, amivel

valószínűleg máris több emberhez szól, mint egykor Jézus Krisztus. Finit elképedve hallgatja, ahogy ifjú kollégája egy ótestamentumi szöveggel zsonglőrködik. Remek előadó, akár bohóckodhatna is, nem válna ripaccsá. Ilyen egy karizmatikus modern pap, gondolja Finit Ágoston, és ezzel helyére billen a világ – nem a sajátja, hanem amelyikben mások élnek, most épp a körülötte ülő idegenek világa billent helyre Finit Ágoston lelkében, mert képes volt nyugtázni, hogy a felekezet nemcsak jól érzi magát, de a Papsztár jó pásztoruk is.

Aztán arra gondol, mennyivel könnyebb helyzetben van ez a pap, mert nyilván nem környékezte meg az ördög, legalábbis semmiképp sem olyan körmönfontan, mint őt, aki mostanra már az ördögben sem hisz.

Hirtelen rettenetes hiányérzet tölti el, de nem tudja, mi hiányzik. Mindenesetre bármit megadna egy korty vízért. A lábánál lévő hátizsákhoz nyúl, hogy elővegye az ásványvizes palackot. A táská cipzárja azonban beakad, és a ráncigálásra néhányan

pisszegve fordulnak felé. Finit feladja a keresést. Ő sem szereti, ha miséje alatt a hívek mocorognak, pakolásznak.

A Papsztár épp a tálentomokról szóló történetet magyarázza, és találónak tartja a mondást: *jó pap holtig tanul.*

Vajon a kiugrott pap meddig tanul?, kérdezi Finit Ágoston, és széttépi a cipzárt, ami elég nagy zajjal jár, a szentségít, gondolja, de még mindig jobb, mintha odalépett volna a szenteltvizes kehelyhez, hogy ráhajoljon és kiigya.

Ahogy ömlik szájába a víz, le a torkán és a nyelvcsövén, Finit Ágoston teljes fizikai önmagát érzi, ebben a pillanatban minden kétséget kizáróan hús-vér létező. Testem van, érzelmeim is vannak, gondolkodni is tudok – miért kell keresnem a spirituális lényemet? Talán mert nem létezik. Nincs lélek? Ahogy isten sincs?

Jó pap holtig tanul? Vagyis egész életünkben nyitva előttünk a fejlődés útja? De a botnak van kérem másik vége is: hiába vagy jó pap, akkor is legfeljebb holtodig tanulhatsz, utána nem.

Miféle ostoba mennyország az, ahol az ember nem fejlődhet? Olyan marad, amilyen éppen halála pillanatában volt?

Ki akar olyan mennybe jutni, ahol senkinek, még egy jó papnak sincsen lehetősége tanulni, aki pedig egész életében a mennyek országának földi ügyét egyengette?! És a rossz pap meddig tanul? Mi lesz a jámbor földi halandókkal? Meg azzal, aki a pokolra kerül? A földi bűnösök sorsa a pokolban örök szenvedés, ők mégsem tanulnak belőle semmit?

Finit Ágoston csak ekkor veszi észre, hogy áll és beszél, és a templomban minden szem rá szegeződik. Befogja a száját, és leül. A templomban síri csend lesz.

Finitnek fogalma sincs, mikor állhatott fel. Talán az egész monológját végighallgatta a felekezet? Ekkor a Papsztár, akinek szertartásába Finit belerondított, nyugodtan megszólal:

- Uram, a jó pap holtig tanul. Ez nem szent szöveg, csupán egy mondás.
- Tudom – feleli Finit, és elszántan fúrja szemét az oltár előtt álló kolléga szemébe, majd hozzáteszi –, de akkor is elgondolkodtató!
- Csakugyan – feleli a Papsztár.

Finit felkészül egy mindent eldöntő, hatalmas vallásfilozófiai összecsapásra, aminek a végén megerősítést kap arról, amit már úgyis tud.

De a Papsztár nem szól többet, csak nézi Finit Ágostont, és szeméből végtelen megértés és szeretet árad. Finit pedig hálás ezért a tekintetért – tulajdonképp ezért jött ide, igen, civil ruhát húzott, elemózsiás hátzissákkal felkerekedett, és elzarándokolt

ide, hogy meghallgassa a híres Papsztárt. Mi másért is jött, ha nem válaszáért vagy útmutatásért, legalább valamiféle feloldozásért, ha nem is vallásos, mégis spirituális feloldozásért?

Megvethette volna őt ez az ifjú, néhány retorikai fordulattal meg is leckéztethette volna, helyette azonban elfogadta, ahogyan bizonyára mindenkit elfogad. Ebben a szempárban nem lehet kétkedni, senki nem is tudna, és lényegében mindegy is, hogy létezik-e Isten vagy nélküle igyekszik az ember holta napjáig – akár kiugrott papként.

kép | artsandculture.google.com